

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Adam Blake

Codul blestemat

Traducere din engleză de
Anca Milu-Vaideseșan

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecției: Faber Studio
Foto coperta: Guliver/Getty Images/Merri Cyr/NonStock

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Domnica Drumea

Dtp:
Gabriela Chircea

Corectură:
Lorina Chițan
Elena Bițu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BLAKE, ADAM

Codul blestemat / Adam Blake; trad.: Anca Milu-Vaidesegan. –

București: Editura Trei, 2013

ISBN 978-973-707-824-7

I. Milu-Vaidesegan, Anca (trad.)

821.111-31=135.1

Autor: Adam Blake
Titlul original: The Demon Code

Copyright © Adam Blake 2012

Copyright © Editura Trei, 2013
pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-824-7

Lui A.J. Lake, cu toată dragostea

Prolog

Participanții fuseseră pregătiți.

Răpitorii îi legaseră de mâini și de picioare, îi alinia-seră în ordinea prestabilită, obligându-i să îngenuncheze pe pardoseala rece din piatră, în cămăruța din spatele clădirii vechi. Încăperea era într-adevăr mult prea strâmtă pentru ritualul care urma să aibă loc acolo. Mai erau și altele, mult mai potrivite, dar aceasta fusese aleasă de profet din rațiuni ezoterice pe care doar câțiva dintre ei le înțelegeau.

Era o noapte caldă, soarele ascunzându-se chiar sub linia orizontului, dar lespezile de piatră erau încă reci. Poate din acest motiv sau din altele la fel de valabile, bărbații și femeile tremurau în timp ce așteptau în genunchi.

Ber Lusim l-a trimis pe unul dintre oamenii lui să-i spună profetului că erau gata să înceapă.

Bărbatul s-a întors imediat, pășind plin de respect în spatele sfântului. Shekolni se îmbrăcase într-o robă roșie, căptușită cu negru — roșu de la sânge, negru pentru doliu. Panglici roșii erau împletite în barba sa neagră și pe palmele mâinilor lui fine, ce păreau a fi de medic sau de violonist, cuvintele în aramaică pentru viață și

moarte fuseseră scrise cu tuș roșu și contur negru — ceea ce însemna că Dumnezeu îi delegase atât puterea de a cruța, cât și puterea de a distruge.

Profetul avea în mâini cartea sfântă deschisă, ținea capul plecat, ca și cum ar fi citit. Însă ochii lui erau închiși. Ceilalți bărbați care stăteau în picioare știau că era mai bine să nu vorbească într-un astfel de moment, dar își aruncau priviri unul altuia, temători și mirați de acest mic semnal ciudat din partea profetului.

Ber Lusim făcu o plecăciune înaintea sfântului — o înclinare până la pământ, prelungită — și toți ceilalți îl urmară întocmai. Atunci, Shekolni își deschise ochii și-i zâmbi vechiului său prieten, un zâmbet sincer, plin de căldură și bucurie împărtășită.

— Te-ai zbatut mult pentru asta, spuse el, în limba lor nativă. Și acum, ai reușit, în sfârșit.

— Noi toți am reușit, replică Ber Lusim. Fie ca Cel Unul Numit să te facă să fii rapid, Avra. Fie ca Cetele să dea tărie brațului tău.

— Vă rugăm! Spuneți-ne ce aveți de gând cu noi!

Vorbise unul dintre ostatici, un bărbat. Era în mod vădit îngrozit, dar făcea eforturi disperate să n-o arate. Ber Lusim avea respect pentru curajul bărbatului: trebuie că știe deja cea mai mare parte a răspunsului.

Deși nu băgă în seamă întrebarea, Shekolni se uită îndelung și gânditor la șirul acela de bărbați și femei ingenuncheați. Ber Lusim stătea lângă el și aștepta, evitând să vorbească: acum că se aflau aici și se făcuseră toate pregătirile posibile, nu mai rămăsese decât ca profetul să-i dea startul.

— Cred că ar trebui să li se închidă gurile, spuse Shekolni într-un târziu. Altfel, va fi un zgomot asurzitor.

Un zgomot indecent și anormal. Cred că ne va distra de la solemnitatea acestui act.

Ber Lusim făcu un semn scurt de încuviințare către cel mai apropiat dintre oamenii săi.

— Fă-o.

Doi dintre ei se îndreptară spre cei din șir, îndesând pe rând călușuri din cărpe în gura fiecăruia dintre sacrificai. Făcură treaba repede. Când ultimul dintre cei doisprezece a fost redus la tăcere, și-au salutat șeful cu pumnul strâns, iar pe profet, cu semnul lațului. După care s-au retras în pragul ușii.

— Unde este cuțitul? întrebă Shekolni.

Bineînțeles că știa unde este: dar întrebarea avea putere de ritual.

Așa că Ber Lusim îi răspunse în mod ritualic. Își deschise vesta, lăsând să se vadă o teacă din cânepă împletită, cu mai multe buzunare, prinsă de căptușeală, și scoase unul dintre cuțite. În mod normal, acestea se numeau stilete, deoarece nu aveau mâner separat, doar o coadă ușor îngroșată pentru a putea fi ținute și o lamă subțire, asimetrică, rotunjită la un capăt, aproape de vârș și destul de ascuțită pentru a tăia un fir de păr.

— Iată lama.

O răsuci în mână, după care i-o dădu lui Shekolni.

Profetul o luă și înclină capul în semn de mulțumire. Se întoarse spre femeile și bărbații îngenuncheați.

— Din păcatele voastre va ieși o mare bunățate, le spuse, vorbind în limba fiecăruia, astfel încât să poată înțelege și să aibă o mângâiere. Din durerea voastră, o binecuvântare peste măsură. Și din morțile voastre, viața veșnică.

Avusese dreptate în privința zgomotului. Deși aveau călușuri și deși Shekolni acționa cât putea de rapid,

următoarele douăzeci de minute au fost chinuitoare și epuizante. Niciunui dintre cei de față moartea nu îi era un lucru străin, dar o astfel de moarte, în care victima era neajutorată și îngrozită văzând-o că se apropie, nu este un lucru plăcut la vedere.

Dar au privit. Fiindcă știau care era rostul acelor ucideri și ce depindea de ele.

În cele din urmă, profetul se ridică, iar mâna îi tremura din cauza oboselii. Roba lui nu mai era roșie. În semiobscuritatea încăperii, sângele care se îmbibase în ea până la suprasaturare o vopsise într-un negru uniform. Ber Lusim făcu un pas înainte pentru a-l susține pe Shekolni, luând o parte din sânge asupra lui — literalmente vorbind, deoarece, simbolic, era deja asupra lui.

— Roțile încep să se învârtă, spuse Shekolni.

— Și aripile să fâlfâie, replică Ber Lusim.

— Amin.

Ber Lusim făcu semn să se aprindă focul.

După ce plecară, întreaga casă era în flăcări. Nu ardea ca o torță, ci ca un foc de pe timpuri, aprins pe un deal pentru a-i avertiza pe locuitori că se apropie un pericol iminent.

Însă nimeni nu-l va interpreta astfel, Ber Lusim știa asta. Avertizarea va trece nebagată în seamă, până ce va fi prea târziu.

În acel moment de bun augur, i-a trecut ceva prin minte. În tinerețe, pe când zelul său era mai mare decât discreția, căpătase porecla *Demonul*. Acum era cu mult mai rău.

Dar când se vor rupe porțile iadului și toți demonii vor țâșni deodată, poate că cineva își va aminti ironia.

Partea întâi

Glasul trâmbiței vestește judecata

Heather Kennedy, fostă detectiv sergent Kennedy, 4031, din cadrul Poliției Metropolitane din Londra, Divizia Crimă Deosebit de Gravă și Organizată, în prezent fără ocupație, a ieșit din holul clădirii situate pe London Bridge, numărul 32, cunoscută și sub numele de Shard, în lumina strălucitoare a soarelui de vară. Cobora treptele destul de rapid, dar când a ajuns jos, a rămas locului în mijlocul drumului, îmbrâncită de unii trecători, neștiind ce să facă în continuare.

O dureau mâna dreaptă.

O dureau mâna dreaptă pentru că încheietura degetelor îi sângera. Încheietura îi sângera pentru că îl pocnise drept în falcă pe bărbatul care până acum cinci minute fusese patronul ei.

Era o ecuație la al cărei rezultat final mai lucra încă.

Lui Kennedy îi era ciudă pentru ieșirea ei necontrolată, ba mai mult, era ușor surprinsă. În mod normal, dacă bărbatul ar fi făcut o remarcă de natură sexuală, ar fi bâiguit ceva la întâmplare, sau chiar și-ar fi etalat integritatea profesională, ar fi controlat situația cu calm și pricepere, scăpând basma curată. În niciun caz și sub nicio formă nu l-ar fi pocnit.

Dar nu-și mai amintea când se simțise ultima dată normal.

Masându-și ușor mâna rănită, se strecură prin curentul continuu de navetiști și turiști. Nu voia decât să ajungă acasă și să-și bage mâna în apă rece. După care, nu-și mai dorea decât o băutură bună, tare, urmată de alta mai proastă și mai tare.

Singura problemă în acest plan era Izzy. Nu prea știa cât de rea mai putea fi acea zi, până să ajungă la fundul sacului. Sau care ar fi putut fi consecințele dacă ar fi dat buzna peste Izzy, neanunțată, în plină zi de lucru. Ultima dată când a făcut-o...

Kennedy nu-și lăsă gândurile să meargă mai departe în direcția aceea, nu înainte de a revedea mental imaginea pe care încerca să o evite, fiind izbită de aceleași sentimente ce i le inspira mereu: o furie amară suprapusă peste un vid interior terifiant, ca un whisky ieftin turnat peste gheață.

Așa că nu se duse acasă. Intră într-un bar — un lanț lipsit de personalitate cu un nume fițos, retro — și ceru un whisky simplu, în locul unuia metaforic. Îl sorbea tristă, întrebându-se ce avea să mai urmeze. Slujba ei de la Sandhurst Ballantyne ar fi trebuit să fie începutul a ceva bun, dar dacă-ți pocnești șeful cu violență, șansele ca acesta să te recomande prietenilor se reduc substanțial. Așadar, iat-o cu o listă de clienți cu zero calorii, o agendă goală și o iubită infidelă (poate infidelă în serie). Viitorul arăta strălucitor.

Statura impozantă a lui Kennedy și părul ei lung, blond, atrăgeau privirile multora dintre ceilalți băutori de zi. Fie asta, fie obișnuitele neplăceri cauzate de o femeie în uniformă. Ale ei erau exagerate chiar — mantaua

albastru-strident a poliției de siguranță, cizme militare negre —, dar pentru unii bărbați este suficientă simpla uniformă.

Tocmai își termina whisky-ul când sună telefonul. Îl scoase, nutrind pe moment un dram de speranță: uneori, atunci când ți se închide o ușă, ți se deschide imediat alta.

Era, însă, Emil Gassan. Era profesor universitar, istoric la o universitate scoțiană, pe care-l cunoscuse cu ocazia unui caz mai vechi — asta fiind singurul lucru despre care el dorea să-i vorbească. Kennedy respinse apelul și-și puse telefonul înapoi în geantă.

Se gândi să-și petreacă ziua hoinărind prin Londra: să viziteze o galerie, să intre la un film. Dar ar fi fost ridicol. Doar nu chiulea de la școală, rămăsese fără slujbă și nu avea niciun rost să se tot eschiveze. Își îndreptă umerii și o porni spre casă.

Acasă însemna Pimlico — un traseu scurt, cotit, cu metrourl, dar atunci ar fi avut destul de mult de mers pe jos până la Vauxhall Bridge Road; suficient de lung ca, până să ajungă în fața ușii apartamentului, să fi avut timp să se tot gândească la întrebarea ei retorică de mai înainte. Unde *se afla* mai exact fundul sacului în acele zile? Dar oare chiar dorea să afle?

Făcu destul de multă gălăgie cu cheia în broască, își târșâi picioarele pe podea și închise ușa cu zgomot. Când ajunsese la jumătatea holului, Izzy ieși să o salute — din salon, nu din dormitor, spre ușurarea lui Kennedy.

Mai scundă și mai brunetă decât Kennedy, Izzy era în același timp mai concentrată: un balon neastâmpărat și deșănțat de sex-appeal, pe care șoldurile destul de mari nu-l dezavantajau deloc. Când dădu cu ochii de Kennedy

în hol, își îndepărtă o șuviță de păr de pe ochii de culoarea ciocolatei, arătându-se surprinsă și bănuitoare.

— Bună, spuse ea.

— Dacă spui tu, ripostă Kennedy.

— Nu mă săruți?

Bună întrebare, însă Kennedy nu avea un răspuns bun — sau o scăpare bună. Înaintă șovăielnică pe hol, o sărută pe Izzy pe obraz, după care își continuă drumul.

Izzy se întoarse, privind-o cum trece mai departe.

— Ai ajuns acasă mai devreme, remarcă ea. Ce faci, acum mă verifici?

— Nu, răspunse Kennedy. De ce? Ar trebui?

— Nu.

— Foarte bine, atunci.

Păreau că ajunseseră la capătul aceluși bulevard conversațional. Kennedy se duse în salon, cu un ocol în bucătărie să-și pună niște gheață într-un pahar. Dar când deschise bufetul cu băuturi și-și surprinse privirea în oglinda din spate, îi mai scăzu din entuziasm. Mai avea deja o băutură în ea. Să te trotilezi la unsprezece dimineața suna prea tare a strigăt de ajutor.

Izzy o urmă în încăpere.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea. Nu trebuia să fii la Shithouse Brigadoon în dimineața asta?

— Se numește Sandhurst Ballantyne.

— Da. Aia.

— Am fost.

Kennedy se întoarse și se uită la ea cu sticla în mână.

— Și ți-ai prezentat raportul?

— Am încercat.

Izzy și-a aplecat capul într-o parte, afișând o mină comică, de persoană încurcată, ceea ce, în alte circumstanțe,

Kennedy ar fi găsit atrăgător. Dar în acea clipă o irita la culme.

— Clientul a refuzat să fie informat. Mi-a spus să nu înaintez raportul. Mi-a propus să-mi plătească un bonus dacă-l aruncam la gunoi și-i dădeam spelunței lui un aviz bun.

— Nu înțeleg, spuse Izzy.

Kennedy băgă sticla de whisky înapoi în bufet, după care o scoase din nou și-și turnă o gură.

— Negare plauzibilă, mormăi ea în timp ce făcea toate astea. Potrivit raportului, există cel puțin unul, probabil doi oameni în firmă care negociază în interior cu acțiunile clienților. În cazul în care Kenwood știe despre asta, va trebui să facă ceva. Și, fiindcă unul dintre cei doi escroci — cel sigur, nu cel probabil — este șeful, a hotărât că mai bine să nu știe.

— Atunci, la ce bun să te mai angajeze pe tine? întrebă Izzy. E stupid.

Kennedy încuviință, luând o înghițitură din whisky-ul aspru, diluat. Făcu o grimasă. Gusturile lui Izzy în materie de băuturi erau absolut oribile. Dar continuă și dădu, totuși, pe gât tot paharul.

— Adecvarea face parte din serviciul lui. Trebuia să dea impresia că face ceva — însă el sperase că eu mă voi întoarce cu mâinile goale. Și când nu s-a întâmplat așa...

Se opri și tăcu.

— Prin urmare, l-ai luat?

— Ce să iau?

— Bonusul.

Kennedy oftă și puse jos paharul gol.

— Nu, Izzy, nu l-am luat. Încearca să-și scape el pielea, băgându-mă pe mine în bucluc. Dacă accept mita, iar

după un an sau mai mult se face o anchetă internă sau o investigație de la FSA¹, el va putea spune că eu am ascuns informația. Atunci el va fi curat și departamentul antifraudă mă va lua pe mine la întrebări.

— Ah! Înțeleg.

Expresia lui Izzy se schimbă.

— Așadar?

Kennedy îi arată degetele, acoperite de sângele coagulat. Izzy îi luă mâna și i-o sărută.

— Bravo ție, iubito, spuse ea. Numai să nu te dea în judecată. Are de gând s-o facă?

— Nu cred. De câte ori sunt singură cu cineva, înregistrez totul. Așa că am înregistrarea în care îmi face acea propunere indecentă. Și am de gând, oricum, să le trimit raportul, șefului lui și la CEO². Din păcate, încă îmi mai datorează jumătate din onorariu. Și când am plecat, nu dădea semne că și-ar fi căutat carnetul de cecuri.

— Mai sunt și alți clienți pe țevă?

— Țeava e goală de aici și până în Caucaz, Izzy. Țsta ar fi trebuit să-mi dea o mulțime de referințe pentru alte companii din oraș, care au nevoie de securitate, dar pe care nu o pot acoperi cu forțe proprii. Și acum nu prea cred că se va mai întâmpla asta.

Izzy părea că se bucură în mod pervers de veștile proaste.

— Foarte bine, spuse ea, asta înseamnă că poți fi o femeie de casă pentru un timp. Vom trăi din câștigurile mele imorale.

¹ FSA — *Financial Services Authority* (Autoritatea pentru Servicii Financiare).

² CEO — *Chief Executive Officer* (echivalent pentru Președintele Consiliului de Administrație).

Deși ea glumea, lui Kennedy nu-i venea să râdă, nu se simțea în stare să i-o rețeze scurt lui Izzy.

— Crede-mă, asta seamănă cu unul dintre cercurile cele mai de jos din infern.

În acel moment își dădu seama că, de fapt, ea venise acasă pentru o ceartă — o discuție aprinsă despre fidelitate și responsabilitate, care ar fi fost de-a dreptul catarctică în primele cinci minute, dar care, după aceea, ar fi făcut-o să se simtă ca și cum i-ar fi îndesat pe gât, atât ei, cât și femeii pe care se presupunea că o iubește, grămezi de sticlă pisată. Trebuia să plece imediat. Într-adevăr, nu avea unde să se ducă, dar trebuia să iasă.

— Mă duc jos, murmură ea. Să mai împachetez din lucrurile tatei. Dacă mai stau pe aici, te voi scoate din sărite.

— Sau poate că mă vei inspira, spuse Izzy, însă Kennedy se îndrepta deja spre ușă. Heather...

— Sunt bine.

— Nu trebuie să ajung la oră fixă. Am putea...

— Ți-am spus că sunt bine.

Percepu un alt sunet scos de Izzy. Un oftat, poate, sau doar o întretăiere a respirației. Nu s-a uitat înapoi.

Jos, în apartament, arunca la întâmplare diverse obiecte în cutii, deschidea ușile de la dulapuri, după care le închidea trântindu-le, umbla dintr-o cameră în alta, într-o pantomimă inutilă de aflare în treabă.

Să se mute împreună cu Izzy i se păruse lui Kennedy cel mai logic lucru cu putință, după decesul tatălui său. În ultimul lui an de viață, Izzy fusese de facto sora de caritate a lui Peter Kennedy, sau poate doica, sau amândouă la un loc. Asta le făcuse să se apropie una de alta. Kennedy era o stea în devenire în divizia de detectivi din

Poliția Metropolitană: avea un orar lung și imprevizibil și avea nevoie de cineva la îndemână care să vină rapid și să înlocuiască pe altcineva, pe nepregătite. Izzy era perfectă, deoarece avea o slujbă la o linie erotică. Să faci pe bufonul pentru ca alții să se masturbeze era o muncă ușoară, pe care o puteai desfășura cam de oriunde. Singurul echipament de care avea nevoie erau un telefon mobil și o minte murdară, ea avându-le pe amândouă.

Procesul prin care s-au combinat una cu alta a fost inevitabil. A început cam pe când Kennedy fusese dată afară din poliție, trasă de urechi, ceea ce însemna că stătea mai mult timp pe-acasă când se afla și Izzy acolo. Relația s-a dezvoltat în lunile ce au urmat și părea normal ca, după moartea lui Peter, Kennedy să se mute împreună cu Izzy. Apartamentul pe care îl împărțise cu tatăl ei părea mai degrabă o piesă de muzeu, în care urmele trecutului erau fixate permanent. Mutarea — chiar dacă nu se muta decât la etajul de sus — o făcea să simtă că a scăpat cel puțin de unele din acele umbre.

Dar scăparea depindea de o mulțime de lucruri și avea reguli proprii. Una dintre ele era că nu poți scăpa de lucruri pe care încă le duci cu tine. Oricât de exploatare și degradantă părea activitatea lui Izzy, nu se gândise niciodată să renunțe la ea. Îi plăcea sexul la nebunie și, atunci când nu-l practica, îi plăcea să vorbească despre el.

Și, după cum s-a dovedit, îi plăcea să-l practice chiar și atunci când Kennedy nu era acasă.

Viața lor împreună fusese pecetluită: un tablou perpetuu al *adulterinilor descoperiți*, cu Izzy târându-se să găsească ceva să se acopere, un tânăr blegoman încercând să priceapă ce se petrece și Kennedy stând în prag clătinându-se și cu ochii holbați.

Izzy nu-i promisese niciodată că-i va fi credincioasă și, în orice caz, stabilise o distincție foarte clară între femei și bărbați. Femeile erau iubite, partenere, companii de suflet. Bărbații erau o mângâiere pe care o scărpină din când în când. Kennedy nu s-a gândit niciodată că ar fi fost necesar sau de dorit să-i smulgă promisiuni. De-a lungul mozaicului care era viața ei sexuală, *unu* fusese numărul maxim de iubiți pe care-i avusese în același timp și, în general, a considerat că este suficient.

Ar fi trebuit să o ierte pe Izzy. Sau ar fi trebuit să plece făcând o remarcă malițioasă de genul „verifică ce-ți lipsește, dragă”. Nu putea să facă nici una, nici alta. Agresiunea pasivă a vinovăției, a reproșurilor și a retragerii îmbufnate era oribila cale de mijloc de neexclus.

Telefonul lui Kennedy sună. Se uită pe ecran și văzu că era tot Emil Gassan. Cedă și răspunde, dar numai pentru a-i spune că nu putea vorbi.

Gassan i-o luă înainte.

— Heather, am încercat să dau de tine toată ziua. Mă bucur că, în sfârșit, te-am prins.

Ea încercă să-l oprească.

— Domnule profesor...

— Emil, o întrerupse el.

Heather ignoră remarca. Nu voia să-l tutuiască pe Gassan: într-un fel, părea anormal ca universitarul sec, țepos să aibă și un prenume.

— Domnule profesor, chiar nu pot vorbi în acest moment. Sunt prinsă cu ceva urgent.

— Ah!

Gassan părea dezamăgit mai mult ca niciodată, iar Kennedy fu cuprinsă de remușcări pentru câteva clipe. Știa de ce o sună și ce însemna pentru el acel lucru. Era

vorba despre acel caz vechi. Cea mai mare descoperire a carierei sale universitare era ceva despre care nu putea discuta, cu riscul pedepsei capitale, decât cu ea. Când și când, trebuia să se descarce. El trebuia să-i spună lucruri pe care amândoi le cunoșteau deja, iar ea trebuia să le asculte — ca pe un favor personal. Asta o făcea să înțeleagă prin ce trebuia să treacă Izzy în cursul unei zile de lucru.

— Nu-s decât... știți... chestiuni de serviciu presante, rezumă ea. Vă voi suna în cursul săptămânii.

— Așadar, agenda ta e plină? spuse Gassan. Nu ai avea timp să accepți un caz?

— Să accept...?

Kennedy era nedumerită și — în ciuda proastei sale dispoziții — chiar amuzată.

— Ai nevoie de un detectiv, Emil? Vrei să dau de urma vreunei cărți dispărute din bibliotecă sau ceva de genul ăsta?

— Cam așa ceva, mai mult sau mai puțin. Dacă erai liberă, tocmai voiam să-ți propun ceva de lucru — foarte delicat și foarte bine plătit — pentru patronul meu actual.

Kennedy ezită. Ar fi părut ipocrit și ridicol să facă o întoarcere rapidă și nerușinată de o sută optzeci de grade: dar avea mare nevoie de bani. Ba mai mult, îi trebuia ceva care să o țină departe de casă până ce se va hotărî ce să facă în legătură cu Izzy.

— Domnule profesor, cine spuneți că este patronul dumneavoastră actual?

El îi zise, iar ea ridică din sprâncene. Era cu siguranță un pas înainte față de lumea sordidă a orașului.

— Vin imediat la dumneavoastră, spuse Kennedy.

Sala Mare de la British Museum părea o galerie zumbăitoare, ce amplifică sunetele din jurul lui Kennedy, așa că ea se simți înconjurată și acaparată de conversațiile celorlalți. Totodată, diverse sunete din apropiere ajungeau la ea estompate și distorsionate; o acustică absolut disfuncțională.

Sau poate că nu putea suferi Sala Mare pentru că, atunci când venise aici cu tatăl ei, în copilărie, era o curte adevărată, în aer liber. Își amintea cum îl ținea strâns de mână când el o ducea prin piațeta însoțită spre catedrala din trecut — un loc unde tatăl ei se simțise însuflețit, fericit și ca acasă și unde doar o dată avusese loc ceva ce el dorea într-adevăr să-i împărtășească.

Acum, Marea Sală avea un acoperiș din panouri de sticlă, ce iradiau spre exterior de unde fusese odinioară sala de lectură. Lumina în interiorul acestui spațiu uriaș, dar ermetic, era cenușie, asemenea unei după-amiezi de iarnă amenințate de burniță. Era o soluție impresionantă de inginerie, dar, totuși, avea senzația că era ceva pervers. De ce să ascunzi cerul ca apoi să-l reproduci?